

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.570 van 16 januari 2003.
in de zaak A. 64.361/VII-13.250.**

In zake : de b.v.b.a. VOSPA,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. VANHOORNE
kantoor houdende te OOSTENDE,
Prinsenlaan 36

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. VOSPA op 3 juli 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 15 maart 1995 houdende bevestiging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 5 december 1991 waarbij aan de verzoekende partij de vergunning tot verdere exploitatie van een als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichting gevestigd te 8400 Oostende, Madeliefjeslaan 2, gedeeltelijk werd geweigerd en gedeeltelijk werd toegestaan en dit in zoverre het bestreden besluit de vergunning weigert voor de twee ingegraven benzinehouders en de ingegraven gasoliehouder;

Gelet op het arrest nr. 101.037 van 22 november 2001 waarbij de debatten worden heropend en het door de Auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt belast het onderzoek van de zaak te vervolledigen;

Gezien het aanvullend verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 16 april 2002 die de neerlegging ter griffie van het aanvullend verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het aanvullend verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 12 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 december 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. STEYT die, loco Advocaat P. VANHOORNE verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat S. BEECKMAN die, loco Advocaat I. LAUREYS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat het overzicht van de feiten is weergegeven in het arrest nr. 101.037 van 22 november 2001;

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als vierde middel de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet en de schending van het gelijkheids-, het objectiviteits- en het evenredigheidsbeginsel; dat de verzoekende partij het middel in essentie als volgt adstrueert :

De in het beroepsschrift ingeroepen schendingen worden in het bestreden besluit beantwoord met de overweging dat bij de behandeling van de aanvraag moet worden nagegaan of dit individueel bedrijf qua implantingsplaats, uitrusting en exploitatie de nodige waarborgen biedt om de risico's op hinder tot een aanvaardbaar niveau te beperken en dat daarvoor objectieve technische criteria worden gebruikt, die voor iedereen gelden.

Evenwel had in haar beroepsakte de verzoekende partij gesteld :

- dat al degenen die zich in dezelfde feitelijke toestand bevinden, op dezelfde wijze moeten worden behandeld (objectiviteitsbeginsel);

- dat geen onderscheid mag worden gemaakt dat door een internationale of door een andere grondwettelijke regel verboden is;
- dat geen willekeurig onderscheid mag worden gemaakt, dit is een onderscheid waarvoor geen rechtvaardiging mogelijk is of waarvoor geen of geen redelijk verband bestaat met de aard of het doel van de te regelen materie.

Zij had er ook in verwezen naar het arrest van het Europese Hof van de rechten van de mens van 23 juli 1968 inzake de betekenis van het gelijkheidsbeginsel.

Zij had opgemerkt dat er geen melding wordt gemaakt van het beoogde doel van de maatregel. Als het de bedoeling van de overheid was om woongebieden vrij te maken van benzinestations, dan moet iedereen die een benzinestation uitbaat in woongebied op gelijke wijze worden behandeld.

Uit de volgende in de beroepsakte aangehaalde voorbeelden blijkt echter dat het tegendeel is gebeurd :

- a) p.v.b.a. GARAGE RENAULT, Torhoutsesteenweg 405 te Oostende.

In eerste aanleg is de exploitatievergunning door de bestendige deputatie verlengd voor de zes bestaande brandstofhouders, in beroep door de minister ook voor een verfspuitcabine. Deze garage bevindt zich in een woongebied.

- b) b.v.b.a. AUTOMECANO, Zandvoordestraat 176 te Oostende.

In 1991 heeft de deputatie een vergunning gegeven voor onder meer drie ingegraven brandstofhouders voor een termijn van twintig jaar. De inrichting ligt in een dichtbewoond woongebied en de benzinepompen moeten zelfs nog geplaatst worden.

- c) garage VANHECKE, Zandvoordestraat 170 te Oostende.

Het dossier is na gunstig advies van het college van burgemeester en schepenen op 14 december 1991 overgemaakt aan de bestendige deputatie. Het betreft vier brandstofhouders en de ligging is identiek aan deze van de b.v.b.a. AUTOMECANO.

- d) n.v. SECA, Nieuwpoortsesteenweg 540 te Oostende.

Op 2 september 1991 heeft het college van burgemeester en schepenen gunstig advies gegeven voor de verlenging van de exploitatievergunning voor onder meer een aantal brandstofhouders.

De feitelijke toestand is telkens identiek aan deze van de verzoekende partij : ligging in een dicht bewoond gebied, ingegraven brandstofhouders onder het dienstgebouw, belangrijk risico voor brand, ontploffing en bodem- en grondwaterverontreiniging. De behandeling van dezelfde feitelijke toestand is echter verschillend, zodat het objectiviteitscriterium is geschonden.

Andere bedrijven krijgen een verlenging van hun vergunning, in één geval gaat het zelfs om een nieuw bedrijf

Dit maakt een willekeurig onderscheid uit. Ook staan de gevolgen van de weigering buiten iedere proportie tot het nagestreefde doel, nu de uitbating van het bedrijf van de verzoekende partij onmogelijk wordt door de weigering van de vergunning.

Het fotodossier van de verzoekende partij werd bij de administratieve beroepsakte gevoegd, doch in het bestreden besluit is helemaal geen rekening gehouden met de aangevoerde vergelijkingspunten ter staving van een ongelijke behandeling. Er wordt zelfs niet geantwoord op de vergelijkingspunten en dus geen aandacht besteed aan het gelijkheidsbeginsel. In het bijzonder blijkt de b.v.b.a. GARAGE VANHECKE zich in dezelfde toestand te bevinden en deze heeft wél een vergunning gekregen.

Evenmin wordt de identieke toestand weerlegd in het bestreden besluit.

De verwijzing naar objectieve criteria zonder in te gaan op bestaande identieke vergelijkingspunten, vormt geen relevante motivering doch een standaardantwoord dat naast de kwestie is.

Het gelijkheidsbeginsel is derhalve geschonden.

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord in essentie doet gelden wat volgt :

De verwerende partij heeft niet als doel op zichzelf om de bewoonde gebieden vrij te maken van benzinestations, maar zij moet er wel over waken dat benzinestations daar of elders enkel worden geëxploiteerd binnen strenge normen, zodat de risico's op overdreven hinder tot een minimum kunnen worden herleid.

Er worden objectieve criteria gebruikt die voor iedereen gelden. Telkens wordt nagegaan of de individuele aanvraag qua inplanting, uitrusting en exploitatie de nodige waarborgen biedt om die risico's tot een aanvaardbaar niveau te herleiden.

Er wordt en er kan niet met vergelijkingspunten worden gewerkt. Het fotodossier van de verzoekende partij kan geen bewijs van ongelijke behandeling of overtuigingsmiddel van wat dan ook uitmaken.

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord nog doet gelden wat volgt :

Het ARAB bepaalt inderdaad niet dat een vergelijking met gelijkaardige inrichtingen moet worden gemaakt, doch daarover gaat het niet.

Het gaat erom dat er in de nabijheid in volstrekt vergelijkbare situaties wél exploitatievergunningen worden gegeven, zodat gelijk te behandelen rechtssubjecten op ongelijke wijze worden behandeld. Die inrichtingen hebben kenmerken op grond waarvan de vergunning precies werd geweigerd aan de verzoekende partij : onder gebouwen ingegraven enkelwandige brandstofhouders, ligging in een woongebied langs een drukke weg, geen inkuiping van vulleidingen, de staanplaats voor de tankwagen en de vulzones bij de verdeelpompen. Dit is bijvoorbeeld het geval bij de b.v.b.a. ARAGON, waar gewoon op straat wordt getankt en er zeker geen enkele inkuiping is.

Het niet op gelijke wijze behandelen van situaties die gelijk moesten worden behandeld, is een schending van het gelijkheidsbeginsel en vormt minstens een onwettige motivering. De artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet moeten worden gerespecteerd, ook als de wetgeving “niet met vergelijkingspunten werkt”;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie bij haar standpunt blijft dat de door haar aangehaalde tankstations zich in een identieke toestand als haar tankstation bevinden namelijk

- “- gelegen in een dichtbewoond gebied langs een steenweg of een andere drukke verkeersader;
- een ingegraven brandstoffendepot gelegen onder het dienstgebouw;
- enkelwandige houders;
- geen inkuiping van de vulleidingen, de staanplaats voor de tankwagen en de vulzones bij de verdeelpompen;
- ernstig risico voor brand- en ontploffingsgevaar;
- belangrijk risico voor bodemverontreiniging”;

dat zij er aan toevoegt dat het naar haar oordeel er niet toe doet welke overheid de diverse vergunningen heeft verleend;

2.1.5.1. Overwegende dat, anders dan de verzoekende partij voorhoudt, uit het bestreden besluit geenszins kan worden afgeleid dat ieder benzinestation in een woongebied zou moeten worden geweigerd; dat in het bestreden besluit diverse concrete elementen worden aangebracht waarom in casu het brand- en

ontploffingsgevaar ter plaatse te groot wordt geacht, namelijk het gebruik van meer dan dertig jaar oude enkelwandige opslagreservoirs voor benzine en diesel die onder het gebouw zijn gelegen, en waarom er “eveneens” een te groot gevaar is voor grondwater- en bodemvervuiling, namelijk door de afwezigheid van opvangsystemen voor gemorste brandstof;

2.1.5.2. Overwegende dat uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat het feit dat de enkelvoudige opslagreservoirs voor benzine en diesel die onder het gebouw zijn gelegen reeds meer dan dertig jaar in gebruik waren een belangrijk aspect vormde in de besluitvorming dat het risico op brand- en ontploffingsgevaar te groot was om een vergunning voor de volgende twintig jaar toe te staan; dat nergens uit blijkt en de verzoekende partij niet beweert, laat staan aantoon, dat in de door haar weergegeven inrichtingen het eveneens om meer dan dertig jaar oude opslagreservoirs ging en dat aldus kan worden gesproken over “een identieke toestand”, zoals de verzoekende partij in haar laatste memorie voorhoudt; dat het vierde middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als vijfde middel aanvoert wat volgt :

“Dat de houding van de overheid dubbelzinnig is door enerzijds de verlenging van de bestaande vergunning te weigeren en anderzijds bij schrijven dd. 23.01.1992 het indienen van een nieuwe aanvraag als voorwaarde te stellen voor het bekomen van een nieuwe vergunning tot het einde van het afnamecontract inzake brandstoffen dat verzoekster heeft gesloten met mevrouw DESCHUYTTER-VANSTEELANDT (zie stuk 3)”;

2.2.2. Overwegende dat in de memorie van antwoord de verwerende partij antwoordt wat volgt :

“Er is aan verwerende partij en aan de bestreden beslissing geen enkele dubbelzinnigheid te verwijten. Het vijfde middel faalt als al de andere voorgaande middelen”;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij wat dit middel betreft zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad van State;

2.2.4. Overwegende dat de brief van 23 januari 1992 uitgaande van schepen VAN LAER enkel de mededeling bevat dat de verzoekende partij eerstdaags het weigeringsbesluit zal ontvangen betreffende de gevraagde exploitatievergunning

en dat een nieuwe aanvraag zal moeten worden ingediend “tot het bekomen van een nieuwe vergunning tot het einde van een contract met ESSO”; dat vooreerst uit die brief bezwaarlijk kan worden afgeleid dat het indienen van een nieuwe aanvraag tevens inhoudt dat de gevraagde vergunning zal worden verleend; dat, daarenboven, die brief niet uitgaat van de verwerende partij die in laatste administratieve aanleg uitspraak diende te doen over de gevraagde vergunning; dat het vijfde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien januari tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.